א [מיי׳ פ״ט מהלכות

מלכים הל' יג]:

ק ב ג מיי פ״ה מהלי מאכלות אסורות הלי ג

סמג לאוין קלג קלד נטונ

"ד סי" סג ע"ש בג"יו:

שימה מקובצת

אמר רב יהודה אמר רב

אבר מן החי צריך כזית:

בו תיפוק ליה דקאכל כזית

החי צריך כזית דאע"ג

דתרי קראי כתיבי חד

מן החי לקמן לא תימא:

דו שלא והשרו ארריו

בגידים: לו דפליג עליה

בזבחים בסוף:

רבינו גרשום (המשך)

לאו בבן נח. כלומר לא

. היה מופג את האררטית

היא מיתתן שלא היה

. לבני נח שום דיו בעולם

דם האדם באדם דמו

ישפך: ר' מני בר פטיש

רמי רישא אסיפא ומשני כו׳. כלומר דקתני רישא

ב. . -דהאוכל מנבלת עוף טהור

. סופג את הארבעים וסיפא

דקתני האוכל אבר מן החי הימנה אינו סופג

את הארבעים וכיצד רמי

רישא אסיפא רישא קתני

ר' יהודה וכן נמי אמרי

מא כדאמר: 🕽 אבר מן

ל) [לעיל 2. ק:], כ) טהרות פיא מייג, גם [ליל מייג, מייא מייג, גם [ליל הכלה], ד) ב"ל יא יאכלה, שרות בריש טהרות פליג כי יהודה של הרות בליה דריית וכן הרגיש מהריש"א ואלול ימכן להיות עליה דריית וכן הרגיש הקרני וכר וכן אימת בלשון בתני בוצחים קה: דהא בשהיש בתייש במשוה דריש טהרות בתני בתני בתנה בלה שיש, ובתנה בלה שה בתני מהרות שבתנה להליש היה גרס דברי ריית מלחל היה גרס דברי ריית מלחל

תורה אור השלם

רף חוק לבלתי אבל
הדף חוא רבל הגפש
ולא תאכל הגפש עם
הקים: דברים יב כג
בי ירחק ממור המקום
בי יבחר יבחר יו אלהיר
לשום שמו שם וובח,
לשום שמו שם וובח,
לעון "לך באשר צויתר
ואכלת בשערר בירתר
ואכלת בשערין בכל
אחת נפשף:

מוסף רש"י

שכן איסורו נוהג בבן נה. שכן איסורו נוהג בבן ויש בו כח לחול על אחרים ומהו חומרו שנוהג בבני נח (לעיד ק:).

רבינו גרשום ליתי איסור אבר ויחול איסור טומאה כו'. כלומר שכן איסורו נוהג בבני נח: של אבר מן החי. כלומר דזו היא אחת משרע מצוח שוצטוו רוי האדם אכל תאכל זה אבר מן החי. כלומר מה שראוי לאכילה לאחר מיתה אבל מחיים אין ראוי לאכילה: תניא נמי הכי אבר מן החי וכר׳. דלר׳ יהודה לא איצטריך קרא אלא לר׳ אלעזר: אבר מן החי כו׳: מבקרך ומצאנך. כלומר באותה פרשה דכתיב לא תאכל הנפש עם הבשר וזהו אבר מן החי דבר הלמד מענינו. במה הכתוב בבקרך ובצאנך בבהמה טהורה: וזהו אכל ככן נח מוזהר טמאין כטהורין. שבהמה טמאה . הטמאין כלומר (היתה) [היא] מותרת להן טהורין ורבנן. כלומר חיה ועוף טהורין: אמר רב שיזבי אף אנן נמי תנינא. כלומר דבן נח מוזהר על הטמאין כטהורין: האוכל אבר מן החי הימנה. בלומר מצפור טמאה: ואין שחיטתה מטהרתה שלא תהא מטמא אבל אע״פ

ששחטה מטמא: אלא

לא סארל הנפש עם הבשר. לא תארל ממנו בעוד שהנפש עמו וו היא אזהרה לאבר מן החי: טמאין אסה מצווה על דמן. בכרימות בפרק דם שחיטה (דף כא.) לא יצאו מכלל אזהרתו אלא שרצים ודגים ומהלכי שמים: לא סארל הנפש עם הבשר.

משמע הא אין דם הנפש עמו אכול:

שכן איסורו נוהג בבני נת. שחף

הם הוזהרו עליו דכתיב (ברחשית ט)

אך בשר בנפשו דמו וגו' ור' יהודה

הא שמעינן ליה גבי גיד לעיל (דף ק:)

דמשום האי טעמא חייל אטמאה שכן

איסורו נוהג בבני נח: כי אילטריד

קרא. לאסרו לר' אלעזר אינטריך

דאסר ליה בטמאה כר' יהודה ולית

ליה איסור חל על איסור באיסור

חמור אי לאו דכתביה קרא: סניא

נמי הכי. כר' יוחנן דרבי אלעזר

ורבנן מהאי קרא ילפי: וכל שאי אתה

מלווה על דמו. דגים וחגבים: אלא

בבהמה טהורה. ולא בחיה ועוף

ואע"פ שהן טהורין: מבקרך ומלאגך.

וכתיב בתריה אבר מן החי: אבל

בן נח מווהר. על הכל דכל דקרינה

ביה בשר לחודיה אכול הרינא ביה

אבר מן החי לא תאכל: אים דאמרי

טהורה. קתני ואבהמה קאי כר' מאיר

ואית דאמרי טהורים קתני ואף חיה

ועוף במשמע: אף אנן נמי סנינא.

במסכת טהרות דבן נח מוזהר על

הטמחין והתם (פ"ח מ"ח) קחמר

י"ג דבר נחמרו בנבלת עוף טהור

וכך וכך בנבלת עוף טמא וזו היא

מהן: חכל חבר מן החי ממנה.

בעוף טמח קח מיירי: חינו סופג.

וקסבר אינו נוהג בטמאים כרבנן:

ה"ג וחין שחיטתה מטהרתה. וחעוף

טמא קאי וקאמר דאין שחיטתה

מטהרתה והא דנקיט לה לשון נקבה

משום דרישא אתחיל בה לשון נקבה

דתנן בה הכי נבלת עוף טמא לריכה

מחשבה כו': במחי. קתני סיפא אין

שחיטתו מטהרתו אי נימא בישראל

פשיטא דהא טמא הוא והא ליכא

לפרושי מטהרסו מידי טומאה נבלוח

דעוף טמא אין לו שום טומאה אפילו

בבית הבליעה וע"כ אין מתירתו

באכילה קאמר אלא לבן נח קאמר שאין

שחיטתו מתירתו לו באכילה כל זמן

שהוא מפרכם כדאמרינן בפ"ב (לעיל

דף לג.) דבן נח לאו בשחיטה חליא

מילתא כו' וגבי טהורה הוא דאמרינו

שחיטה מכשרא ליה לבן נח מיגו

דמכשרא ליה לישראל דליכא מידי

דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור

שמעינן מינה דאפילו רבנן מודו דבן

נח מוזהר על מהטומאה באבר מן

החי: רמי רישה הסיפה. קתני רישה

אינו סופג אלמא אין אבר מן החי

ילא תאכל הנפש עם הבשר ר' יהודה ור' אלעזר סברי כל שאתה מצווה על דמו אתה מצווה על אבריו והני ממאין נמי הואיל ואתה מצווה על דמן אתה מצווה על אברין ורבגן סברי לא תאכל הנפש עם הבשר אלא בשר לחודיה כל שבשרו מותר אתה מצווה על אבריו וכל שאין בשרו מותר אי אתה מצווה על אבריו ור' יהודה למה ליה קרא ליתי איסור אבר ליחול על איסור מומאה שכן איסורו נוהג בבני נח אין הכי נמי וכי איצטריך קרא לרבי אלעזר תניא נמי הכי אבר מן החי נוהג בבהמה חיה ועוף בין ממאה בין מהורה שנאמר ירק חזק לבלתי אכול הדם כל שאתה מצווה על דמו אתה מצווה על אבריו וכל שאי אתה מצווה על דמו אי אתה מצווה על אבריו דברי רבי אלעזר וחכמים אומרים אינו נוהג אלא במהורין שנאמר לא תאכל הנפש עם הבשר אלא בשר לחודיה כל שבשרו מותר אתה מצווה על אבריו וכל שאין בשרו מותר אין אתה מצווה על אבריו ר' מאיר אומר אינו נוהג אלא בבהמה מהורה בלבד (סימן שמואל שילא שימי) אמר רבה בר שמואל אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף ואמרי לה אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף ואמרי לה רבה בר שימי אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף מאי מעמא דר"מ אמר קרא יוזבחת מבקרך ומצאגך אמר רב גידל אמר רב מחלוקת בישראל "אבל בבן נח דברי הכל מוזהר על הממאין כמהורין תניא נמי הכי אבר מן החי בן גח מוזהר עליו על הממאים כמהורים וישראל אינו מוזהר אלא על המהורץ בלבד איכא דאמרי מהורה ור"מ איכא דאמרי מהורים ורבגן אמר רב שיזבי אף אגן נמי תנינא יאכל אבר מן החי ממנה אינו סופג ארבעים ואיז שחיטה מטהרתה במאי אילימא בישראל פשיטא דאין שחיטה מטהרתה אלא לאו בבני נח מכלל דאסור רבי מני בר פטיש רמי רישא אסיפא ומשני רישא בישראל וסיפא בבן נח אמר 6 רב יאבר מן החי צריך כזית מ"ם

אאיסור שומאה שכן איסורו נוהג בבני נה. פי׳ כדטמעינן ליה לעיל (דף ק:) גבי גיד דמהחוא טעמא חייל אאיסור טומאה וא״ת ודילמא מהכא יליף וי״ל דלא מלי למילף מהכא דאיסור מוסיף הוא דאימוסף ביה איסור אבר מן החי לבני נמ אבל גיד לא נאסר אלא הבשר ר' יהודה ור' לבני נמ אבל גיד לא נאסר אלא לכני יעקב ולא חיי אלא איסור במיוה על דמו ממור: ב' איצטריך דר' אלעזר. רון והני טמאין גמי

לרבי יהודה למה ליה קרא ליתי איסור אבר מן החי וליחול

לבני נח אבל גיד לא נאסר אלא לבני נח אבל גיד לא נאסר אלא לבני יעקב ולא הוי אלא איסור מתור: בי איצשריך דר' אדעור. מתור: בי איצשריך דר' אדעור. עומדת אם כן איסור בת אחת היא ואפיי למאן דלית ליה בחמור על קל מודה וי"ל דאיסור מומאה קדים בעוד שלא נקשרו איבו נוהג אדא בעוד שלא נקשרו איבו נוהג אדא בבהמה מהורה בדבר. הקשה בברם המנן בריש מסכת כנינו אפרים דתנן בריש מסכת

רבינו אפרים דתנן בריש מסכת טהרות י"ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור כו' והאוכל אבר מו החי ממנה סופג את הארבעים ומליחתה ושחיטתה מטהרת טרפתה מטומחתה דברי ר' מאיר וי"ל דדברי ר' מאיר לא קאי אכולה מילתא אלא לענין שחיטה ומליקה נקט ליה דפליג עליה ר׳ יהודה הו הי בזבחים בס"פ טבול יום (דף קה:) דהא דקתני נמי התם דמטמא טומאת אוכלין בכבילה לא אתי כרבי מאיר ולא אמרינן מדסיפא ר' מאיר רישא נמי ר"מ ומיהו לפי מה שרנה הש"ס לדקדק שם מדסיפא רבי מאיר רישא נמי ר' מאיר קשה דאדרבה מדמליעתא דאבר מן החי לאו ר' מאיר רישא נמי לאו ר' מאיר וי"ל דהוה מלי למימר וליטעמיך וק"ק לשון הגמרא התם דקאמר שמעת ליה דאית ליה דמליקתה ושחיטתה מטהרת טרפתה מטומאה ר"מ אמאי לריך לדקדק בענין זה הא קתני בה בהדיא דברי ר"מי: אלא לאו בבני נח. דאין שחיטתו מתירתו באכילה כל זמן

ממירתו באכילה כל זמן שמפרכסת גבי נבלת עוף טהור דקתני רישא ושחיטתה מטהרת טרפתה מטומאתה ולא קתני דאין שחיטה מטהרתו כדקתני סיפא גבי שחיטה מטהרתו כדקתני סיפא גבי מהורה דוקא הוא דאמר שחיטה מכשרה ליה לבני נח מגו דמכשרה לישראל דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ותימה דתקשה מהך משנה לרב אחא בני מעים ומיהו בלאו לעיל בפ"ב (דף לג.) דאין מזמנין עובד הכי אמר לעיל דתניא דלא כוותיה המשנה אינה פשוטה כל כך:

אכילה כתיבה ביה מתיב רב עמרם אכל אכילה כתיבה ביה מתיב רב עמרם אכל אבר מן החי ממנה אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה ואי סלקא דעתך בעינן כזית תיפוק ליה דקאכל כזית ₪ כדאמר רב נחמן יבמשהו בשר גידין ועצמות תא שמע דאמר רב גידין ועצמות תא שמע דאמר רב

נוהג בטמאין והדר חני אין שחיטתו

מסהרתו וליכא לאוקומא אלא באבר מן החי אלמא נוהג: רישא בישראל וסיפא בכן נח. ורבנן היא. ומעיקרא כי רמייה הוה משמע ליה נמי סיפא בבן נח ומיהו לא הוה ידע טעמא והדר פשטה דאפי׳ למ״ד אין נוהג בטמאין בישראל הוא דקאמר דקרינא ביה כל שאין בשרו מותר אי אתה מצווה על אבריו אבל בבן נח מודה: אבר מן החי לאיך רוים. שאע״ג דתרי קראי כמיבי חד לאבר מן החי וחד לבשר מותר אי אתה מצווה על אבריו אבל בבן נח מודה: אבר מן החי צריך רוים. שאע״ג דתרי קראי כמיבי אד לאבר מן החי ממה. מן החי לא מימא דאתרבי אבר אע״ג דאין בו שיעור אלא ודאי יש בו שיעור בעינן דאין אכילה בפחות מכזית: אכל אבר מן החי ממה. מעוף טמא: אינו סופג דאינו נוהג בטמאין ועל כרחך בדאיכא שיעור דאיסור אבר מן החי בטהורה עסקינן דאי ליכא שיעור פשיטא דאינו סופג ואי ס״ד איסור אבר מן החי בסימ וה״נ דאכל כזים אמאי אינו סופג והא איכא כזים ואיכא לאו דלא די (יאכל כי) שקך הס (ייקרא יא): כדאמר רב נחמן. לקמן [ע״ב]: במשהו בשר וגידין ועלמום. משלימין לכזית דמשום טומאה לא מחייב דאין בגידין ועלמום טעם טמא ומשום אבר מחייב דלהכי פלגינהו קרא לאבר מן החי ובשר מן החי דמיחייב אאבר אף על גב דאין שיעור בשר ואבשר אע״פ שאינו אבר:

סופג את הארבעים ומיפא החוי דאפי׳ מורלח . הארבעים אלא (לא) רישא דקתני דהאוכל מנבלת יקוני יהאוכל מנבלת עוף טהור או אבר מן החי הימנה היה סופג את הארבעים בישראל. וסיפא החי מעוף טמא אינו סופג , את האררטית רכז וח אבל היה נהרג: מותיב רב עמרם האוכל אבר מן אע"ג דבבן נח מוקמינן . לה ישראל נמי אם אכל אבר מעוף טמא אינו סופג את הארבעים דאמרי׳ לעיל כל שבשרו מותר שאין בשרו מותר אי אתה מצווה על איבריו והא משהו בשר גידים ועצמות. כלומר מה דאמרי׳ האוכל אבר מן החי אינו סופג את הארבעים דלא אכל כזית

ל) דברי רבינו בכאן ז"ע
 דמאי רומיא דהא גבי עוף
 טהור בוודאי נוהג אבר מן
 החי גם לישראל וע"כ לריך
 לפרש כפירש"י ומלוה ליישב.

בשר אבל אכל כזית (בשר) מכולם בין בשר וגידים ועצמות ולא הוה אלא

משהו רשר ולפירד איוו

טומאה דלא הוה כזית

רשר: חא שמט דאמר ררא